

Que no ens guanyi la normalitat

Si jo estigués tancada injustament, tindria molta por que la gent s'oblidés de mi

Foto: Adrià Costa

Escric això després de llegir la interlocutòria que denega la llibertat condicional a Joaquim Forn. Ja no se n'amaguen: el jutge el manté a la presó, principalment, per les seves idees. Dir-ne impotència, d'això que em regira l'estómac, és dir-ne ben poca cosa.

El Partit Popular hi ha vist el guany, més enllà de la repressió: gent com vosaltres i com jo no només està d'acord amb l'empresonament de Cuixart, Sánchez, Junqueras i Forn sinó que alguns d'ells fins ho celebren i se'n mofen. L'autoritarisme, lluny d'aterrorir-los i fer-los posar en guàrdia, es tradueix en popularitat i en rèdit electoral. No sé si són capaços de veure el perill que representa que en un Estat que es fa dir de dret, no existeixi cap tipus de separació de poders. Crec que no són conscients que demà els pot tocar a ells, que ser espanyols no els salvarà de res, perquè no estan perseguint la identitat, sinó l'heterodòxia, i d'heterodox se'n pot ser de moltes maneres, de tantes com als repressors els sembli.

Hi penso cada dia, moltes vegades, en la gent que és a la presó. Si jo estigués tancada injustament, tindria molta por que la gent s'oblidés de mi, que deixessin d'intentar que es fes justícia i que jo pogués ser lliure. Em faria por deixar de rebre cartes, saber que ja gairebé ningú compta els dies que fa que hi soc ni parla de mi. M'aterriria que la normalitat s'imposés en un estat que és d'excepció per a tothom, però que jo estic patint en una primera persona cruel i sense data prevista de fi.

Diu l'activista Angela Davis, al seu magnífic llibre *Abolition Democracy*, que les presons són una manera de fer desaparèixer la gent amb l'esperança de fer desaparèixer així el problema social de base que ha provocat que algú hagi d'estar empresonat. Ella en parla, naturalment, des d'un punt de vista diferent, però aquests dies hi penso molt, especialment quan sento que diuen que ?han escapçat? els partits polítics. Tancant-los a la presó, pretenen que tal dia faci un any, que arribi un moment en què ja no comptem si fa cent vint dies o tres anys que aquestes persones estan privades de llibertat injustament, pretenen que ens n'oblidem i que, així, desaparegui el problema.

Confien, diria, que a l'era de la immediatesa passem pàgina i ens ocupem de coses mundanes, que deixem de pensar-hi i de dir-ho i de cridar-ho, de denunciar-ho a tot arreu i davant de tothom. Que a còpia d'imposar-les sense escrúpols, les seves formes repressives, autoritàries i arbitràries ens acabin semblant normals i, per mimetisme, ens acostumem a callar i a fer bondat. Que ens acostumem a viure en un estat dictatorial amb pell de xai democràtic.

Que la normalitat, aquesta normalitat tan anhelada des de les cel·les, no ens faci oblidar que hi ha gent tancada a la presó injustament. Que cada dia quan ens bevem el primer cafè del matí, quan demanem un rodó de mig tallat o agafem la bici per anar a la feina, recordem que ells no poden fer-ho, que un estat cada cop més autoritari i repressiu els priva d'explicar el conte d'abans d'anar a dormir als seus fills o de passejar diumenge al migdia i fer un vermut.

Fem-ho per ells i per nosaltres, perquè volen deshumanitzar-nos i fer-nos immunes a la injustícia, per poder fer i desfer sense conseqüències. No els ho permetem.